Από τη συγγραφέα του παγκόσμιου best seller
Το Αηδόνι

KRISTIN HANNAH

Πυγολαμπίδες

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση: Χριστίνα Σωτηροπούλου

NETFLIX
ΣΥΝΤΟΜΑ ΣΕΙΡΑ
ΜΕ ΤΙΤΛΟ
FIREFLY LANE

ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Έπαινοι για τις *Πυγολαμπίδες*

«Αυτό το μυθιστόρημα της Χάνα είναι ένα συγκινητικό και ρεαλιστικό πορτρέτο μιας σύνθετης, ανθεκτικής στον χρόνο φιλίας.»

–*Booklist*

«Μια υπέροχη, συγκινητική ιστορία που εξετάζει μια από τις σημαντικότερες πτυχές της ζωής: τη μακροχρόνια φιλία.»

–Elizabeth Buchan, συγγραφέας του *Ου μοιχεύσεις*

«Με το βιβλίο *Πυγολαμπίδες* η Κρίστιν Χάνα περνάει σε ένα νέο επίπεδο μυθοπλασίας, που παραπέμπει στα βιβλία της Κασάντρα Κινγκ και της Λόρνα Λάντβικ. Η Κρίστιν Χάνα έγραψε ένα μυθιστόρημα που θα κάνει τις γυναίκες να θέλουν να καθίσουν αναπαυτικά δίπλα στο τζάκι και να το διαβάσουν ως την τελευταία σελίδα. Και οι λέσχες ανάγνωσης θα το λατρέψουν!»

–Karen Ford, McLean & Eakin Books

«Αν και ανυπομονώ για όλα τα βιβλία της, οι *Πυγολαμπίδες* ίσως είναι το σημαντικότερο βιβλίο της Κρίστιν Χάνα ως τώρα. Είναι ένα δώρο που πρέπει να κάνετε στον εαυτό σας και να το μοιραστείτε με κάθε γυναίκα της ζωής σας.»

–Rene Kirkpatrick, All for Kids Books & Music

«Ένα συγκινητικό βιβλίο που σίγουρα θα ικανοποιήσει τους πολυάριθμους φαν της συγγραφέως.»

–*Library Journal*

«Δεν μπορώ να θυμηθώ την τελευταία φορά που ένα βιβλίο με επηρέασε τόσο πολύ. Για αρκετή ώρα αφότου διάβασα και την τελευταία σελίδα, εξακολουθούσαν να με συγκινούν η αγάπη, το γέλιο, ο πόνος και η αφοσίωση που περιγράφονται τρυφερά στις *Πυγολαμπίδες*. Είναι συγκλονιστικό.»

–Danielle Marshall, Powell's Books

«Θα αγαπήσετε τις *Πυγολαμπίδες*, τη σπαραχτική, συμπονετική αφήγηση μιας φιλίας τριάντα ετών ανάμεσα σε δύο συναρπαστικές γυναίκες. Συγκινητικό και αστείο, έξυπνο και γλυκό, το βιβλίο είναι ειλικρινές, βαθιά συναισθηματικό και εθιστικό. Μας θυμίζει για ποιον λόγο αγαπάμε το διάβασμα.»

–Patricia Gaffney, συγγραφέας του *The Saving Graces*

«Αυτή η μοναδική ιστορία θα σας συγκινήσει και θα επιβεβαιώσει για άλλη μια φορά ότι υπάρχουν ανάγκες που καλύπτονται μόνο μέσα από τη γυναικεία φιλία.»

–Holly Frakes, Schuler Books & Music

«Αυτή η εκπληκτική ιστορία δύο κολλητών φιλενάδων που επιβιώνουν μετά από πολλές περιπέτειες και δοκιμασίες σίγουρα θα συγκριθεί με το *Οι φίλες* της Άιρις Νταρτ, αλλά είναι μια πρωτότυπη ιστορία της Χάνα.»

–*The Seattle Times*

«Μόλις σταμάτησα να σκουπίζω τα δάκρυά μου έχοντας διαβάσει τις *Πυγολαμπίδες* της Κρίστιν Χάνα. Η ιστορία της Τάλι και της Κέιτ αποτυπώνει την ουσία της αληθινής φιλίας και της αγάπης μεταξύ γυναικών, καθώς μεγαλώνουν και αλλάζουν στο πέρασμα του χρόνου... Μια όμορφη ιστορία που πρέπει να διαβάσει κάθε γυναίκα!»

–Marcia Vanderford, Vanderford's Books

«Οι *Πυγολαμπίδες* είναι ένα μεγάλο, χορταστικό βιβλίο φτιαγμένο από τα υλικά της ζωής των γυναικών: μητέρες και κόρες, θρίαμβοι και απογοητεύσεις, παράνομα τσιγάρα και χορός στον ρυθμό αγαπημένων τραγουδιών.»

–*The Sunday Oregonian*

«Κανείς δεν περιγράφει πιο εύστοχα τις γυναικείες φιλίες με τις δυσκολίες και τα θαύματά τους, το χιούμορ, τον πόνο και την πολυπλοκότητά τους από την Κρίστιν Χάνα. Είναι ένα φαινόμενο.»

–Susan Elizabeth Phillips, συγγραφέας του *The Great Escape*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Κάποτε τις αποκαλούσαν *τα κορίτσια του Δρόμου με τις Πυγολαμπίδες*. Είχε περάσει πολύς καιρός από τότε –πάνω από τρεις δεκαετίες– αλλά εκείνη τη στιγμή, καθώς ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της και άκουγε τη χειμωνιάτικη θύελλα να μαίνεται, της φαινόταν σαν να ήταν χτες.

Την προηγούμενη εβδομάδα (που ήταν αδιαμφισβήτητα η χειρότερη της ζωής της) είχε χάσει την ικανότητα να αποστασιοποιείται από τις αναμνήσεις της. Πολύ συχνά τον τελευταίο καιρό ονειρευόταν ότι ζούσε στο 1974, ήταν ξανά έφηβη, βάδιζε προς την ενηλικίωση στη σκιά ενός χαμένου πολέμου, έκανε ποδήλατο πλάι στην καλύτερή της φίλη σε ένα σκοτάδι τόσο απόλυτο, που τις έκανε σχεδόν αόρατες. Ο τόπος είχε νόημα μόνο ως σημείο αναφοράς, αλλά τον θυμόταν με ολοζώντανες λεπτομέρειες: ήταν μια ελικοειδής ασφάλτινη κορδέλα με βαθιά ρέματα γεμάτα βρόμικο νερό αριστερά και δεξιά, ανάμεσα σε πλαγιές λόφων με πυκνό χορτάρι. Πριν γνωριστούν, ο δρόμος φαινόταν να μην οδηγεί πουθενά· ήταν απλώς ένας επαρχιακός δρόμος που είχε πάρει το όνομά του από ένα έντομο το οποίο κανείς δεν είχε δει ποτέ σε εκείνη τη δύσβατη μπλε και πράσινη γωνιά του κόσμου.

Και μετά είδαν το μονοπάτι η μια με τη ματιά της άλλης. Όταν στέκονταν μαζί ψηλά στον λόφο, αντί για επιβλητικά δέ-

ντρα, λασπόλακκους και στο βάθος τα χιονισμένα βουνά, έβλεπαν όλα τα μέρη που μια μέρα θα επισκέπτονταν. Το βράδυ έβγαιναν στα κρυφά από τα γειτονικά τους σπίτια και συναντιούνταν σ' εκείνον τον δρόμο. Στις όχθες του ποταμού Πίλτσακ κάπνιζαν κλεμμένα τσιγάρα, έκλαιγαν με τους στίχους του «Billy, Don't Be a Hero» και έλεγαν τα πάντα η μια στην άλλη. Κι έτσι οι ζωές τους ενώθηκαν, μέχρι που στο τέλος του καλοκαιριού κανείς δεν ήξερε πού σταματούσε το ένα κορίτσι και πού ξεκινούσε το άλλο. Για όσους τις ήξεραν, ήταν απλά οι «Τάλι-και-Κέιτ» και για πάνω από τριάντα χρόνια εκείνη η φιλία αποτελούσε τη βάση της ζωής τους: ήταν δυνατή, ανθεκτική, σταθερή. Η μουσική μπορεί να άλλαζε από δεκαετία σε δεκαετία, αλλά οι υποσχέσεις που είχαν δοθεί στον Δρόμο με τις Πυγολαμπίδες έμεναν απαράλλαχτες.

Κολλητές για πάντα.

Πίστευαν ότι θα είχε διάρκεια εκείνος ο όρκος, ότι μια μέρα, γριούλες πια, θα κάθονταν στις κουνιστές πολυθρόνες τους σε μια βεράντα με σανίδες που θα έτριζαν, θα μιλούσαν για τις ζωές τους και θα γελούσαν.

Αλλά εκείνη δεν είχε πια αυταπάτες. Για πάνω από έναν χρόνο έλεγε από μέσα της ότι δεν πείραζε, ότι μπορούσε να τα καταφέρει και χωρίς την καλύτερή της φίλη. Μερικές φορές μάλιστα το πίστευε.

Και μετά άκουγε τη μουσική. Τη δική τους μουσική. Το «Goodbye Yellow Brick Road». Το «Material Girl». Το «Bohemian Rhapsody». Το «Purple Rain». Την προηγούμενη μέρα, την ώρα που έκανε τα ψώνια της, μια κακή ορχηστρική απόδοση του «You've Got a Friend» την είχε κάνει να βάλει τα κλάματα, ακριβώς δίπλα στα ραπανάκια.

Τράβηξε απαλά τα σκεπάσματα και σηκώθηκε από το κρεβάτι, προσέχοντας να μην ξυπνήσει τον άντρα που κοιμόταν δίπλα της. Για ένα δευτερόλεπτο κοντοστάθηκε, απόμεινε να τον

κοιτάζει μέσα στις σκιές της νύχτας. Ακόμα και στον ύπνο του είχε μια έκφραση ανησυχίας.

Έβγαλε το τηλέφωνο από την πρίζα, βγήκε από το υπνοδωμάτιο και προχώρησε στον ήσυχο διάδρομο προς τη βεράντα. Εκεί, κοιτώντας τη θύελλα, προσπάθησε να επιστρατεύσει το κουράγιο της. Καθώς σχημάτιζε στο τηλέφωνο τον οικείο αριθμό, αναρωτήθηκε τι θα έλεγε στην κάποτε καλύτερή της φίλη μετά από τόσους μήνες σιωπής, πώς θα ξεκινούσε. *Πέρασα μια άσχημη εβδομάδα... η ζωή μου διαλύεται...* ή πολύ απλά: *Σε έχω ανάγκη*.

Στην απέναντι ακτή του μαύρου, αφρισμένου πορθμού Πιούτζετ, χτύπησε το τηλέφωνο.

Μέρος Πρώτο

Η ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟΥ ’70

Dancing Queen

young and sweet,
only seventeen

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

Για το μεγαλύτερο μέρος των ΗΠΑ, το 1970 ήταν μια χρονιά αναταραχών και αλλαγών, αλλά στο σπίτι της οδού Μαγκνόλια επικρατούσε τάξη και ησυχία. Η δεκάχρονη Τάλι Χαρτ καθόταν στο παγωμένο ξύλινο πάτωμα και συναρμολογούσε μια ξύλινη καλύβα για τις μικροσκοπικές κούκλες της, που κοιμούνταν πάνω σε μικρά ροζ χαρτομάντιλα. Αν ήταν στο δωμάτιό της, θα είχε βάλει έναν δίσκο 45 στροφών με τους Jackson 5 στο πικάπ Close 'N Play, αλλά στο σαλόνι δεν υπήρχε ούτε ραδιόφωνο.

Στη γιαγιά της δεν άρεσε πολύ η μουσική, ούτε η τηλεόραση και τα επιτραπέζια. Τις περισσότερες ώρες –όπως και εκείνη τη στιγμή– καθόταν στην κουνιστή της πολυθρόνα δίπλα στο τζάκι και έπλεκε με το βελονάκι. Έφτιαχνε εκατοντάδες εργόχειρα και τα περισσότερα είχαν κεντημένα αποσπάσματα από την Αγία Γραφή. Τα Χριστούγεννα τα δώριζε στην εκκλησία, όπου τα πουλούσαν για φιλανθρωπικούς σκοπούς.

Και ο παππούς... εκείνος αναγκαστικά παρέμενε σιωπηλός. Μετά το εγκεφαλικό που είχε πάθει, είχε καθηλωθεί στο κρεβάτι. Κάποιες φορές χτυπούσε ένα κουδούνι και τότε ήταν η μόνη στιγμή που η Τάλι έβλεπε τη γιαγιά της βιαστική. Με το πρώτο κουδούνισμα, εκείνη χαμογελούσε, έλεγε «Οπ» κι έτρεχε στον διάδρομο όσο γρήγορα της επέτρεπαν οι παντόφλες της.

Η Τάλι άπλωσε το χέρι για να πιάσει τον Ευχούλη με τα κίτρινα μαλλιά. Μουρμουρίζοντας τις νότες πολύ σιγανά, τον έβαλε να χορεύει με την κούκλα Καλάμιτι στον ρυθμό του «Daydream Believer». Στα μισά του τραγουδιού ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα.

Ο ήχος ήταν τόσο απρόσμενος, που η Τάλι διέκοψε το παιχνίδι της και σήκωσε τα μάτια. Με εξαίρεση τις Κυριακές, που έρχονταν ο κύριος και η κυρία Μπιτλ για να τις πάνε στην εκκλησία, ποτέ κανείς δεν ερχόταν στο σπίτι τους για επίσκεψη.

Η γιαγιά άφησε το εργόχειρό της στη ροζ πλαστική τσάντα δίπλα στην κουνιστή πολυθρόνα και σηκώθηκε. Διέσχισε το δωμάτιο με αργά, συρτά βήματα, όπως πάντα τα τελευταία χρόνια. Όταν άνοιξε την πόρτα, έμεινε άφωνη για λίγο και μετά είπε «Θεέ μου».

Η φωνή της γιαγιάς ήχησε παράξενη. Ρίχνοντας μια πλάγια ματιά, η Τάλι είδε μια ψηλή γυναίκα με μακριά, ατημέλητα μαλλιά και ένα χαμόγελο που δεν έλεγε να μείνει στη θέση του. Ήταν μια από τις ομορφότερες γυναίκες που είχε δει η Τάλι στη ζωή της: είχε γαλακτερό δέρμα, σουβλερή μύτη, ψηλά ζυγωματικά, μικρό πιγούνι και υγρά καστανά μάτια που ανοιγόκλειναν αργά.

«Έτσι χαιρετάς την κόρη σου μετά από τόσα χρόνια;» Η γυναίκα προσπέρασε τη γιαγιά, πήγε κατευθείαν στην Τάλι και έσκυψε στο πάτωμα. «Είσαι η μικρή μου Ταλούλα Ρόουζ;»

Κόρη; Αυτό σήμαινε...

«Μαμά;» ψιθύρισε η Τάλι με δέος, γιατί φοβόταν να το πιστέψει. Περίμενε τόσο καιρό εκείνη τη στιγμή, την ονειρευόταν: την επιστροφή της μαμάς της.

«Σου έλειψα;»

«Ναι, *βέβαια*», είπε η Τάλι προσπαθώντας να μη γελάσει. Αλλά ήταν πολύ ευτυχισμένη.

Η γιαγιά έκλεισε την πόρτα. «Έλα στην κουζίνα να σου φτιάξω καφέ.»

«Δεν ήρθα για καφέ. Ήρθα για την κόρη μου.»

«Είσαι άφραγκη», είπε η γιαγιά κουρασμένα.

Η κόρη της την κοίταξε ενοχλημένη. «Και τι μ' αυτό;»

«Η Τάλι χρειάζεται...»

«Καταλαβαίνω και μόνη μου τι χρειάζεται η κόρη μου.» Η μητέρα της έδειχνε να καταβάλλει προσπάθεια για να σταθεί στα πόδια της, αλλά δεν τα κατάφερνε. Παραπατούσε και τα μάτια της έδειχναν παράξενα. Στριφογύρισε μια τούφα από τα μακριά, κυματιστά μαλλιά της στο δάχτυλό της.

Η γιαγιά προχώρησε προς το μέρος τους. «Η ανατροφή ενός παιδιού είναι μεγάλη ευθύνη, Ντόροθι. Ίσως αν μετακόμιζες εδώ για ένα διάστημα και γνώριζες λίγο καλύτερα την Τάλι, να ήσουν έτοιμη...» Κοντοστάθηκε και μετά έσμιξε τα φρύδια και είπε σιγανά: «Είσαι μεθυσμένη».

Η μαμά έβαλε τα γέλια και έκλεισε το μάτι στην Τάλι.

Η Τάλι τής έκλεισε κι εκείνη το μάτι. Δεν ήταν και τόσο κακό που ήταν μεθυσμένη. Ο παππούς της συνήθιζε να πίνει πολύ πριν αρρωστήσει. Ακόμα και η γιαγιά έπινε πού και πού ένα ποτήρι κρασί.

«Είναι τα γενέθλιά μου, μάνα. Ή μήπως το ξέχασες;»

«Τα γενέθλιά σου;» Η Τάλι πετάχτηκε όρθια. «Περίμενε εδώ», της είπε και μετά έτρεξε στο δωμάτιό της. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά καθώς ψαχούλευε μέσα στο συρτάρι της τουαλέτας της. Πετούσε τα πράγματά της στο πάτωμα ψάχνοντας να βρει το κολιέ από ζυμαρικά και χάντρες που είχε φτιάξει για τη μαμά της στο κατηχητικό την προηγούμενη χρονιά. Η γιαγιά είχε συνοφρυωθεί όταν το είδε, της είχε πει να μην τρέφει και πολλές ελπίδες, αλλά η Τάλι δεν κατάφερε να ακολουθήσει τη συμβουλή της. Έτρεφε πολλές ελπίδες για χρόνια. Το έβαλε στην τσέπη της και ξαναβγήκε βιαστικά έξω, ακριβώς τη στιγμή

που η μαμά της έλεγε: «Δεν είμαι μεθυσμένη, μάνα. Είμαι ξανά με το παιδί μου για πρώτη φορά μετά από τρία χρόνια. Η αγάπη είναι το πιο δυνατό ναρκωτικό.»

«Έξι χρόνια. Ήταν τεσσάρων την τελευταία φορά που την παράτησες εδώ.»

«Τόσο πολλά;» είπε η μαμά δείχνοντας μπερδεμένη.

«Γύρνα στο σπίτι μας, Ντόροθι. Μπορώ να σε βοηθήσω.»

«Όπως την τελευταία φορά; Όχι, ευχαριστώ.»

Την τελευταία φορά; Η μαμά είχε ξανάρθει εκεί;

Η γιαγιά αναστέναξε και μετά σκλήρυνε. «Για πόσο ακόμα θα μου κρατάς κακία;»

«Δεν είναι από τα πράγματα που έχουν ημερομηνία λήξης, έτσι δεν είναι; Έλα, Ταλούλα.» Η μητέρα της πετάχτηκε προς την πόρτα.

Η Τάλι κατσούφιασε. Δεν έπρεπε να γίνει έτσι. Η μητέρα της δεν την είχε αγκαλιάσει, δεν την είχε φιλήσει, δεν την είχε ρωτήσει τι κάνει. Και όλοι ήξεραν ότι έπρεπε να φτιάξεις τη βαλίτσα σου για να φύγεις. Έδειξε την πόρτα του δωματίου της. «Τα πράγματά μου...»

«Δεν τα έχεις ανάγκη αυτά τα υλικά αγαθά, Ταλούλα.»

«Ορίστε;» Η Τάλι δεν καταλάβαινε.

Η γιαγιά την τράβηξε στην αγκαλιά της, που είχε τη γλυκιά, οικεία μυρωδιά του ταλκ και της λακ. Ήταν τα μόνα χέρια που είχαν αγκαλιάσει την Τάλι, ο μόνος άνθρωπος που την έκανε να αισθάνεται ασφαλής, και ξαφνικά φοβόταν. «Γιαγιά;» της είπε κάνοντας ένα βήμα πίσω. «Τι συμβαίνει;»

«Θα έρθεις μαζί μου», είπε η μαμά και άπλωσε το χέρι για να κρατηθεί από την κάσα της πόρτας.

Η γιαγιά την έπιασε σφιχτά από τους ώμους και την κούνησε απαλά. «Ξέρεις το τηλέφωνο και τη διεύθυνσή μας, έτσι; Να μας πάρεις τηλέφωνο αν φοβηθείς ή αν κάτι δεν πάει καλά.» Έκλαιγε· βλέποντας τη δυνατή, σιωπηλή γιαγιά της να

κλαίει, η Τάλι φοβήθηκε και ένιωσε μπερδεμένη. Τι συνέβαινε; Ποιο λάθος είχε κάνει η ίδια;

«Συγγνώμη, γιαγιά, εγώ...»

Η μαμά χίμηξε προς το μέρος της, την έπιασε από τον ώμο και την ταρακούνησε με δύναμη. «Δεν θα ζητάς *ποτέ* συγγνώμη. Δείχνεις για λύπηση έτσι. Έλα.» Έπιασε την Τάλι από το χέρι και την τράβηξε προς την πόρτα.

Η Τάλι ακολουθούσε τη μητέρα της παραπατώντας. Βγήκαν από το σπίτι, κατέβηκαν τα σκαλοπάτια και πέρασαν τον δρόμο για να μπουν σε ένα σκουριασμένο βαν Volkswagen με αυτοκόλλητα λουλούδια παντού και ένα τεράστιο κίτρινο σύμβολο της ειρήνης ζωγραφισμένο στο πλάι.

Η πόρτα άνοιξε· από μέσα βγήκε πηχτός, γκρίζος καπνός. Μέσα στη θολούρα διέκρινε τρία άτομα. Ένας μαύρος άντρας με πυκνά άφρο μαλλιά και μια κόκκινη κορδέλα καθόταν στη θέση του οδηγού. Στο πίσω μέρος καθόταν μια γυναίκα που φορούσε γιλέκο με κρόσσια και ριγέ παντελόνι. Είχε ένα καφέ μαντίλι στα ξανθά της μαλλιά· δίπλα της καθόταν ένας άντρας με παντελόνι καμπάνα και βρόμικο μπλουζάκι. Το δάπεδο του βαν ήταν σκεπασμένο με καφέ φλοκάτες· μερικές πίπες ήταν σκορπισμένες τριγύρω, μαζί με άδεια μπουκάλια μπίρας, περιτυλίγματα φαγητού και κασέτες 8 track.

«Αυτή είναι η κόρη μου, η Ταλούλα», είπε η μαμά.

Η Τάλι δεν είπε τίποτα, αλλά δεν της άρεσε καθόλου να τη λένε Ταλούλα. Αυτό θα το έλεγε αργότερα στη μαμά της, όταν θα ήταν μόνες τους.

«Φίνα», είπε κάποιος.

«Σου μοιάζει πολύ, Ντοτ. Απίστευτη ομοιότητα.»

«Μπείτε μέσα», είπε άγρια ο οδηγός. «Θα αργήσουμε.»

Ο άντρας με το λερωμένο μπλουζάκι άπλωσε το χέρι για να πιάσει την Τάλι, τη σήκωσε από τη μέση και την ανέβασε στο βαν, όπου εκείνη προσγειώθηκε προσεχτικά στα γόνατά της.

Η μαμά μπήκε στο βαν και έκλεισε με δύναμη την πόρτα. Στο εσωτερικό έπαιζε δυνατά μια παράξενη μουσική. Κατάφερε να ξεχωρίσει μόνο λίγες λέξεις: *somethin' happenin' here…* Ο καπνός θόλωνε και παραμόρφωνε τα πάντα.

Η Τάλι κάθισε πιο κοντά στη μεταλλική πόρτα για να κάνει χώρο πλάι της, αλλά η μαμά πήγε δίπλα στην κυρία με το μαντίλι στο κεφάλι. Αμέσως άρχισαν να μιλούν για γουρούνια και πορείες και για έναν άντρα που τον έλεγαν Κεντ. Η Τάλι δεν καταλάβαινε τίποτα απ' όλα αυτά και ο καπνός τη ζάλιζε. Όταν ο άντρας δίπλα της άναψε την πίπα του, έβγαλε χωρίς να το θέλει έναν αναστεναγμό απογοήτευσης.

Ο άντρας το άκουσε και γύρισε προς το μέρος της. Φυσώντας ένα σύννεφο γκρίζου καπνού κατευθείαν στο πρόσωπό της, χαμογέλασε. «Ακολούθησε το ρεύμα, κοριτσάκι.»

«Κοίτα πώς την έχει ντυμένη η μάνα μου», είπε πικρόχολα η μαμά της. «Σαν κούκλα. Πώς θα γίνει *αληθινή* αν δεν την αφήνει να λερωθεί;»

«Σωστά τα λες, Ντοτ», είπε ο άντρας φυσώντας τον καπνό του και έγειρε πίσω.

Η μαμά κοίταξε την Τάλι για πρώτη φορά· την *κοίταξε* αληθινά. «Να το θυμάσαι αυτό, μικρή. Η ζωή δεν είναι να μαγειρεύεις, να καθαρίζεις και να κάνεις παιδιά. Ζωή είναι να είσαι ελεύθερη. Να κάνεις ό,τι θες. Μπορείς να γίνεις ακόμα και ο γαμημένος πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών, αν αυτό θέλεις.»

«Καλά θα ήταν να είχαμε καινούριο πρόεδρο, αυτό είναι σίγουρο», είπε ο οδηγός.

Η γυναίκα με το μαντίλι χτύπησε φιλικά τη μητέρα της Τάλι στο πόδι. «Όπως τα λες. Δώσε μου το μπονγκ, Τομ.» Γέλασε ανέμελα. «Σχεδόν κάνει ομοιοκαταληξία.»

Η Τάλι κατσούφιασε, ένιωθε ένα νέο είδος ντροπής που της έσφιγγε το στομάχι. Νόμιζε ότι της πήγαινε εκείνο το φόρεμα. Και δεν ήθελε να γίνει πρόεδρος. Ήθελε να γίνει μπαλαρίνα.

Κυρίως, όμως, ήθελε να την αγαπάει η μαμά της. Μετακινήθηκε πλάγια μέχρι που έφτασε αρκετά κοντά στη μητέρα της ώστε να μπορεί να την αγγίξει.

«Χρόνια πολλά για τα γενέθλιά σου», είπε σιγανά και έβαλε το χέρι στην τσέπη της. Έβγαλε το κολιέ που είχε φτιάξει με τόσο κόπο, με τόσο άγχος είναι η αλήθεια, και μάλιστα κολλώντας πάνω του χρυσόσκονη για πολλή ώρα αφότου τα άλλα παιδιά είχαν βγει έξω για να παίξουν. «Το έφτιαξα για σένα.»

Η μητέρα της πήρε το κολιέ και το έκλεισε στη χούφτα της. Η Τάλι περίμενε ότι θα της έλεγε ευχαριστώ και θα το φορούσε, αλλά δεν το έκανε. Συνέχισε να κάθεται στη θέση της, λικνιζόταν στον ρυθμό της μουσικής και μιλούσε με τους φίλους της.

Τελικά η Τάλι έκλεισε τα μάτια της. Ο καπνός τής έφερνε νύστα. Στο μεγαλύτερο μέρος της ζωής της ένιωθε να της λείπει η μαμά της, όχι όπως σου λείπει ένα παιχνίδι που δεν μπορείς να το βρεις ή ένας φίλος που σταμάτησε να έρχεται για να παίξεις μαζί του επειδή δεν σου αρέσει να μοιράζεσαι τα παιχνίδια σου. Η μαμά της της *έλειπε*. Βρισκόταν πάντα μέσα της, ένα κενό που την ταλάνιζε τη μέρα και μεταμορφωνόταν σε βαθύ πόνο τη νύχτα. Είχε υποσχεθεί στον εαυτό της πως, αν η μαμά της γύριζε ποτέ πίσω, θα ήταν καλό παιδί. Το τέλειο παιδί. Αν έκανε ή έλεγε κάτι κακό, θα το διόρθωνε ή θα το άλλαζε. Περισσότερο από οτιδήποτε άλλο ήθελε να είναι η μαμά της περήφανη για εκείνη.

Αλλά τώρα δεν ήξερε τι να κάνει. Στα όνειρά της πάντα έφευγαν οι δυο τους παρέα, μόνο οι δυο τους, και κρατιούνταν από το χέρι.

«Φτάσαμε», έλεγε πάντα η μητέρα των ονείρων της καθώς ανέβαιναν τον λόφο για να φτάσουν στο σπίτι τους. «Σπίτι μου σπιτάκι μου.» Και μετά έδινε στην Τάλι ένα φιλί στο μάγουλο και της ψιθύριζε: «Μου έλειψες πάρα πολύ. Είχα φύγει επειδή...»

«Ταλούλα. Ξύπνα.»

Η Τάλι πετάχτηκε από τον ύπνο της. Το κεφάλι της βούιζε και ο λαιμός της πονούσε. Όταν προσπάθησε να ρωτήσει *Πού είμαστε*, κατάφερε μόνο να βγάλει ένα κρώξιμο.

Όλοι έβαλαν τα γέλια περιπαικτικά και συνέχιζαν να γελούν καθώς έβγαιναν από το βαν.

Σε εκείνον τον πολύβουο δρόμο του κεντρικού Σιάτλ υπήρχε κόσμος παντού. Έλεγαν συνθήματα, φώναζαν και κρατούσαν πλακάτ που έγραφαν ΚΑΝΤΕ ΕΡΩΤΑ, ΟΧΙ ΠΟΛΕΜΟ και ΟΧΙ, ΔΕΝ ΘΑ ΠΑΜΕ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ. Η Τάλι δεν είχε δει ποτέ στη ζωή της τόσο κόσμο συγκεντρωμένο σε ένα μέρος.

Η μαμά την πήρε από το χέρι, την τράβηξε κοντά της.

Την υπόλοιπη μέρα παρακολουθούσε παραζαλισμένη τον κόσμο που φώναζε συνθήματα και τραγουδούσε. Η Τάλι περνούσε την κάθε στιγμή τρομοκρατημένη, φοβόταν μην τυχόν και ξεφύγει από το χέρι της μητέρας της και την παρασύρει το πλήθος. Δεν αισθάνθηκε πιο ασφαλής ούτε όταν εμφανίστηκαν οι αστυνομικοί, γιατί είχαν όπλα στις ζώνες τους, κλομπ στα χέρια και πλαστικές ασπίδες για να προστατεύουν τα πρόσωπά τους.

Αλλά το πλήθος έκανε ειρηνικά πορεία και η αστυνομία απλώς παρακολουθούσε.

Όταν σκοτείνιασε, η Τάλι είχε κουραστεί, είχε πεινάσει, το κεφάλι της πονούσε, αλλά συνέχιζε να περπατάει, πότε στον έναν δρόμο και πότε στον άλλον. Το πλήθος είχε αλλάξει μορφή· όλοι είχαν παρατήσει τα πλακάτ και το είχαν ρίξει στο ποτό. Κάποιες φορές άκουγε ολόκληρες προτάσεις ή αποσπάσματα συζητήσεων, χωρίς να βγάζει νόημα.

«Τα είδατε τα γουρούνια; *Ψ'όφαγαν* να μας σπάσουν τα μούτρα, αλλά ήμασταν ειρηνικοί, δικέ μου. Δεν μπορούσαν να μας αγγίξουν. Ε, Ντοτ, άσε να τραβήξει τζούρα και κανένας άλλος.»

Όλοι γύρω τους έβαλαν τα γέλια. Η μαμά γελούσε περισσότερο απ' όλους. Η Τάλι δεν μπορούσε να καταλάβει τι γινόταν και είχε τρομερό πονοκέφαλο. Το πλήθος όλο και πύκνωνε γύρω τους, ο κόσμος γελούσε και χόρευε. Από κάπου ακουγόταν μουσική που έφτανε ως τον δρόμο.

Και ξαφνικά η Τάλι δεν κρατούσε το χέρι κανενός.

«Μαμά!» ούρλιαξε.

Δεν απάντησε κανείς ούτε γύρισε κανείς προς το μέρος της, αν και υπήρχε κόσμος παντού. Άνοιγε δρόμο ανάμεσα στα σώματα, ουρλιάζοντας για να βρει τη μαμά της, μέχρι που έκλεισε η φωνή της. Τελικά ξαναγύρισε εκεί που την είχε δει για τελευταία φορά και περίμενε στην άκρη του πεζοδρομίου.

Θα γυρίσει.

Στα μάτια της ανέβηκαν δάκρυα, δάκρυα που κυλούσαν στο πρόσωπό της όση ώρα περίμενε προσπαθώντας να φανεί γενναία.

Αλλά η μαμά της δεν επέστρεψε.

Για πολλά χρόνια μετά το περιστατικό προσπαθούσε να θυμηθεί τι συνέβη στη συνέχεια, τι έκανε, αλλά όλοι εκείνοι οι άνθρωποι ήταν ένα σύννεφο που θόλωνε τις αναμνήσεις της. Το μόνο που θυμόταν ήταν ότι ξύπνησε σε ένα βρόμικο τσιμεντένιο κατώφλι σε έναν δρόμο που ήταν εντελώς άδειος και ότι είδε έναν αστυνομικό καβάλα στο άλογό του.

Από εκεί ψηλά την κοίταξε συνοφρυωμένος και είπε: «Ε, μικρή, μόνη σου είσαι εδώ;»

«Ναι», ήταν το μόνο που κατάφερε να πει χωρίς να κλάψει.

Την πήγε στο σπίτι της συνοικίας Κουίν Ανν Χιλ και εκεί η γιαγιά της την έσφιξε στην αγκαλιά της και τη φίλησε στο μάγουλο και της είπε ότι δεν έφταιγε εκείνη.

Αλλά η Τάλι ήξερε την αλήθεια. Εκείνη τη μέρα είχε κάνει κάτι λάθος, αν και δεν ήξερε τι, ήταν άτακτη. Την επόμενη φορά που θα ερχόταν η μαμά της, θα προσπαθούσε περισσότερο. Θα

υποσχόταν ότι θα γινόταν πρόεδρος και ποτέ, ποτέ δεν θα ξαναζητούσε συγγνώμη.

Η Τάλι βρήκε έναν πίνακα με τους προέδρους των ΗΠΑ και έμαθε απέξω όλα τα ονόματα στη σειρά. Για μήνες μετά το περιστατικό έλεγε σε όσους τη ρωτούσαν ότι θα γινόταν η πρώτη γυναίκα πρόεδρος· και μάλιστα παράτησε το μπαλέτο. Στα ενδέκατα γενέθλιά της, καθώς η γιαγιά άναβε τα κεράκια της τούρτας της και τραγουδούσε μια αδύναμη, τρεμάμενη εκδοχή του τραγουδιού των γενεθλίων, η Τάλι έριχνε συνεχώς κλεφτές ματιές στην πόρτα και σκεφτόταν *Τώρα θα έρθει*, αλλά δεν ακούστηκε κανένα χτύπημα και το τηλέφωνο δεν κουδούνισε. Αργότερα, έχοντας γύρω της τα ανοιγμένα δώρα της, έκανε προσπάθεια για να συνεχίσει να χαμογελάει. Μπροστά της, στο τραπεζάκι του σαλονιού, βρισκόταν ένα άδειο λεύκωμα. Ως δώρο δεν έλεγε και πολλά, αλλά η γιαγιά της της χάριζε συχνά τέτοια πράγματα –με δραστηριότητες που θα την κρατούσαν απασχολημένη και ήσυχη.

«Δεν με πήρε καν τηλέφωνο», είπε η Τάλι σηκώνοντας τα μάτια.

Η γιαγιά αναστέναξε κουρασμένα. «Η μαμά σου έχει... προβλήματα, Τάλι. Είναι αδύναμη και μπερδεμένη. Πρέπει να πάψεις να υποκρίνεσαι ότι δεν είναι έτσι τα πράγματα. Αυτό που έχει σημασία είναι να είσαι εσύ δυνατή.»

Είχε ακούσει εκείνη τη συμβουλή ένα δισεκατομμύριο φορές. «Το ξέρω.»

Η γιαγιά κάθισε στον παλιό λουλουδάτο καναπέ και τράβηξε την Τάλι στην ποδιά της. Της άρεσε πολύ να κάθεται στην αγκαλιά της γιαγιάς. Στριμώχτηκε δίπλα της και έγειρε στο μαλακό στήθος της.

«Μακάρι να ήταν αλλιώς τα πράγματα, Τάλι, αλλά δυστυχώς η μαμά σου είναι απολωλός πρόβατο εδώ και καιρό.»

«Γι' αυτό δεν μ' αγαπάει;»

Η γιαγιά γύρισε και την κοίταξε. Τα μαύρα κοκάλινα γυαλιά της μεγέθυναν τα ανοιχτά γκρίζα μάτια της. «Σ' αγαπάει, με τον δικό της τρόπο. Γι' αυτό και επιστρέφει κάθε τόσο.»

«Εγώ δεν νιώθω ότι μ' αγαπάει.»

«Το ξέρω.»

«Νομίζω ότι δεν με συμπαθεί καν.»

«Εμένα δεν συμπαθεί. Κάτι συνέβη πριν από πολύ καιρό και εγώ δεν... Εντάξει, δεν έχει σημασία πια.» Η γιαγιά αγκάλιασε την Τάλι ακόμα πιο σφιχτά. «Μια μέρα θα το μετανιώσει για όλα αυτά τα χρόνια που δεν ήταν κοντά σου. Είμαι βέβαιη γι' αυτό.»

«Μπορώ να της δείξω το λεύκωμά μου.»

Η γιαγιά δεν την κοιτούσε στα μάτια. «Ωραία ιδέα.» Μετά από μια μακρά σιωπή είπε «Χρόνια πολλά για τα γενέθλιά σου, Τάλι» και τη φίλησε στο μέτωπο. «Καλύτερα να πάω να κάνω παρέα στον παππού σου τώρα. Δεν αισθανόταν και πολύ καλά σήμερα.»

Όταν η γιαγιά της έφυγε από το δωμάτιο, η Τάλι έμεινε ακίνητη, με το βλέμμα καρφωμένο στην πρώτη λευκή σελίδα του λευκώματός της. Θα ήταν το τέλειο δώρο που θα χάριζε μια μέρα στη μητέρα της, ώστε να της δείξει όλα όσα είχε χάσει. Αλλά πώς θα το γέμιζε η Τάλι; Είχε μερικές φωτογραφίες, που είχαν τραβήξει κυρίως οι μαμάδες των φίλων της σε πάρτι και εκδρομές, αλλά δεν ήταν πολλές. Τα μάτια της γιαγιάς της δεν ήταν αρκετά γερά για εκείνα τα μικροσκοπικά σκόπευτρα. Και είχε μόνο μία φωτογραφία της μαμάς της.

Πήρε ένα στιλό και πολύ προσεκτικά έγραψε την ημερομηνία στην επάνω δεξιά γωνία· και μετά κατσούφιασε. Τι άλλο; *Αγαπητή μαμά. Σήμερα ήταν τα ενδέκατα γενέθλιά μου...*

Από εκείνη τη μέρα άρχισε να μαζεύει υλικό από τη ζωή της. Σχολικές φωτογραφίες, αθλητικές φωτογραφίες, αποκόμ-

ματα εισιτηρίων από ταινίες στον κινηματογράφο. Για χρόνια, όποτε περνούσε όμορφα τη μέρα της, έτρεχε στο σπίτι και έγραφε πώς πέρασε, κολλώντας ό,τι απόκομμα ή εισιτήριο αποδείκνυε πού είχε πάει ή τι είχε κάνει. Στην πορεία άρχισε να προσθέτει φιοριτούρες, για να δίνει καλύτερη εικόνα για τον εαυτό της. Δεν ήταν ψέματα, μάλλον υπερβολές. Έγραφε ό,τι φανταζόταν πως θα έκανε τη μητέρα της να νιώσει περήφανη για εκείνη μια μέρα. Συμπλήρωσε εκείνο το λεύκωμα και μετά άλλο ένα και άλλο ένα. Πάντα στα γενέθλιά της η γιαγιά τής έκανε δώρο ένα ολοκαίνουριο λεύκωμα, μέχρι που έγινε έφηβη.

Και τότε κάτι άλλαξε. Δεν ήταν σίγουρη τι ακριβώς, ίσως έφταιγε το στήθος της που μεγάλωνε γρηγορότερα απ' όλων των άλλων κοριτσιών ή ίσως είχε κουραστεί να καταγράφει τη ζωή της σε σελίδες που ποτέ κανείς δεν ζητούσε να δει. Όταν έγινε δεκατεσσάρων, σταμάτησε. Έβαλε όλα τα κοριτσίστικα λευκώματά της σε ένα μεγάλο χαρτονένιο κουτί, τα στρίμωξε στο πίσω μέρος της ντουλάπας της και ζήτησε από τη γιαγιά της να μην της αγοράσει άλλο.

«Είσαι σίγουρη, γλυκιά μου;»

«Ναι», ήταν η απάντησή της. Δεν νοιαζόταν πια για τη μητέρα της και προσπαθούσε να μην τη σκέφτεται καθόλου. Και μάλιστα στο σχολείο είχε πει σε όλους ότι η μητέρα της είχε σκοτωθεί σε δυστύχημα με σκάφος.

Το ψέμα την απελευθέρωσε. Σταμάτησε να αγοράζει ρούχα από το τμήμα με τα παιδικά και περνούσε τον χρόνο της στα εφηβικά. Αγόραζε στενές μπλούζες που άφηναν ακάλυπτη την κοιλιά της και τόνιζαν το στήθος που μόλις είχε αποκτήσει και χαμηλοκάβαλα παντελόνια καμπάνα που αναδείκνυαν τον πισινό της. Αναγκαζόταν να κρύβει αυτά τα ρούχα από τη γιαγιά, αλλά ήταν εύκολο· με ένα φουσκωτό γιλέκο με πούπουλα και

κουνώντας βιαστικά το χέρι, μπορούσε να φύγει από το σπίτι φορώντας ό,τι ρούχα ήθελε.

Είχε μάθει ότι αν πρόσεχε το ντύσιμό της και φερόταν με συγκεκριμένο τρόπο, τα δημοφιλή παιδιά του σχολείου θα την έκαναν παρέα. Τις Παρασκευές και τα Σάββατα έλεγε στη γιαγιά ότι θα έμενε στο σπίτι μιας φίλης της, αλλά πήγαινε για πατίνι στη συνοικία Λέικ Χιλς, όπου κανείς δεν της έκανε ερωτήσεις για την οικογένειά της ούτε την κοιτούσε σαν να ήταν η «καημενούλα Τάλι». Έμαθε να καπνίζει τσιγάρα χωρίς να την πιάνει βήχας και να μασάει τσίχλα για να μη μυρίζει η ανάσα της.

Στη Β΄ Γυμνασίου ήταν ένα από τα δημοφιλέστερα κορίτσια του σχολείου και της έκανε καλό που είχε τόσο πολλούς φίλους. Όσο είχε πολλά να κάνει, δεν σκεφτόταν εκείνη τη γυναίκα που δεν την ήθελε.

Μερικές σπάνιες φορές ένιωθε... όχι ακριβώς μόνη... αλλά κάπως. Εκτός πορείας ίσως. Λες και όλοι οι άνθρωποι με τους οποίους έκανε παρέα ήταν υποκατάστατα.

Έτσι αισθανόταν κι εκείνη τη μέρα. Καθόταν στη συνηθισμένη της θέση στο σχολικό και άκουγε τα κουτσομπολιά γύρω της. Όλοι μιλούσαν για τις οικογένειές τους· εκείνη δεν είχε τι να πει. Δεν ήξερε πώς ήταν να τσακώνεσαι με τον μικρό σου αδερφό ή να σε βάζουν τιμωρία επειδή αντιμίλησες στους γονείς σου ή πώς ήταν να πηγαίνεις σε ένα εμπορικό κέντρο με τη μητέρα σου. Ευτυχώς, όταν το σχολικό σταμάτησε στη στάση της, εκείνη κατέβηκε βιαστικά και αποχαιρέτησε επιδεικτικά τις φίλες της, γελώντας δυνατά και κουνώντας το χέρι. Ήταν όλα προσποιητά· το συνήθιζε αυτό τελευταία.

Όταν το λεωφορείο απομακρύνθηκε, πέρασε το σακίδιο στον ώμο της και πήρε τον μακρύ δρόμο για το σπίτι. Με το που έστριψε στη γωνία, το είδε μπροστά της.

Παρκαρισμένο στην απέναντι πλευρά του δρόμου, μπροστά στο σπίτι της γιαγιάς, ήταν το σαραβαλιασμένο κόκκινο βαν Volkswagen. Είχε ακόμα στο πλάι τα αυτοκόλλητα λουλούδια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑ

Ήταν ακόμα σκοτάδι όταν χτύπησε το ξυπνητήρι της Κέιτ Μαλάρκι. Έβγαλε έναν αναστεναγμό και έμεινε ακίνητη, με το βλέμμα καρφωμένο στο επικλινές ταβάνι. Και μόνο με τη σκέψη ότι θα πήγαινε σχολείο, αρρώσταινε.

Η δευτέρα γυμνασίου ήταν σκέτη φρίκη για εκείνη· το 1974 είχε αποδειχτεί απαίσια χρονιά, μια κοινωνική έρημος. Πάλι καλά που απέμενε μόνο ένας μήνας σχολείο. Όχι ότι το καλοκαίρι προδιαγραφόταν καλύτερο.

Στην έκτη τάξη είχε δύο κολλητές φίλες· ήταν αχώριστες –συμμετείχαν σε επιδείξεις αλόγων στην οργάνωση 4-Η, πήγαιναν σε κέντρα νεότητας και επισκέπτονταν με τα ποδήλατα η μια το σπίτι της άλλης. Το καλοκαίρι που έγιναν δώδεκα, όλα αυτά σταμάτησαν. Οι φίλες της είχαν τρελαθεί· δεν ήξερε πώς αλλιώς να το περιγράψει. Κάπνιζαν μαριχουάνα πριν από το σχολείο, έκαναν κοπάνες και δεν έλειπαν από κανένα πάρτι. Όταν εκείνη αρνήθηκε να τις ακολουθήσει, την έκαναν πέρα. Χωρίς δεύτερη κουβέντα. Και τα «καλά» παιδιά δεν την πλησίαζαν, γιατί κάποτε έκανε παρέα με τις μαστουρωμένες. Έτσι, οι μόνοι της φίλοι πια ήταν τα βιβλία. Είχε διαβάσει τόσες φορές τον *Άρχοντα των Δαχτυλιδιών*, που θα μπορούσε να απαγγείλει ολόκληρα κεφάλαια απέξω.

Φιλία μιας ολόκληρης ζωής
Προδοσία μιας στιγμής

Η Κέιτ Μαλάρκι είναι ένα αφανές και απαρατήρητο κορίτσι, αλλά το καλοκαίρι του 1974 μετακομίζει απέναντι από το σπίτι της το πιο δημοφιλές κορίτσι και θέλει να γίνουν φίλες. Η Τάλι Χαρτ μοιάζει να έχει τα πάντα –ομορφιά, εξυπνάδα, φιλοδοξία. Επιφανειακά, οι δυο τους δεν έχουν τίποτα κοινό, αλλά το καλοκαίρι εκείνο χτίζουν μια φιλία που θα κρατήσει για μια ζωή. *Τάλι-και-Κέιτ*. Αχώριστες, σαν μία λέξη.

Για τριάντα χρόνια, η Τάλι και η Κέιτ στέκονται η μία στο πλευρό της άλλης και καταφέρνουν να βγουν αλώβητες από τις θύελλες της ζήλειας, του θυμού και του πόνου. Η Τάλι κυνηγά τα μεγαλεπήβολα όνειρά της για να κατακτήσει τη δόξα και την επιτυχία. Η Κέιτ θέλει μόνο να ερωτευτεί και να αποκτήσει οικογένεια. Οι δυο τους πιστεύουν ότι έχουν ξεπεράσει όλες τις δυσκολίες, μέχρι που μία μόνο πράξη προδοσίας μπαίνει ανάμεσά τους και δοκιμάζει τις αντοχές τους και τη φιλία μιας ζωής.

Ένα μυθιστόρημα ύμνος στη δύναμη της γυναικείας φιλίας.

Μεταφράστηκε σε 31 γλώσσες και έλαβε περισσότερες από 70.000 κριτικές 5* στο Goodreads.

εκδόσεις
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ
www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-645-060-0
9 789606 450600